

Els nostres PP

ORIOI MARTÍ

Pere Martí

"Girona era fins aquesta setmana l'única província de tot l'estat que no tenia cap diputat del PP. Aquest honor el pot perdre el diumenge vinent, si les enquestes es confirmen. Caurà així un dels símbols més emblemàtics d'aquella Catalunya que era diferent, almenys electoralment, a la resta de l'estat"

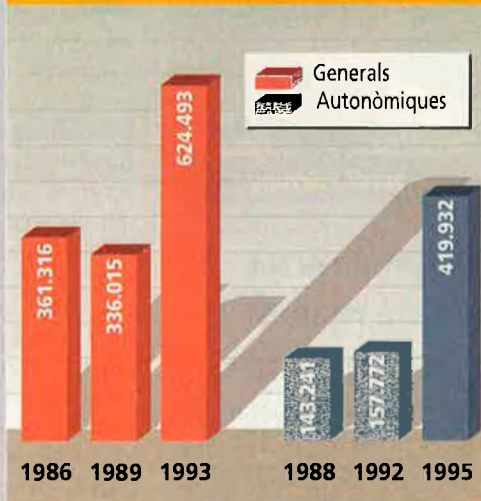
Som a l'any 96 abans d'Aznar. A totes les províncies de l'estat hi ha algun diputat del PP. Totes? No! Una província del nord habitada per catalans indomables rebutja elecció darrere elecció els candidats populars. La vida en aquelles contrades no és gens planera per a les legions d'Aznar...

Girona era fins aquesta setmana l'única província de l'estat que no tenia cap diputat del PP. Aquest honor el pot perdre el diumenge vinent, si les enquestes es confirmen. Caurà així un dels símbols més emblemàtics d'aquella Catalunya que era diferent, almenys electoralment, a la resta de l'estat. Amb la conquesta de Girona el partit d'Aznar culminarà simbòlicament el procés d'implantació gradual a tot el territori dels Països Catalans, de sud a nord. Una implantació, en el cas del Principat, que és políticament menys rellevant que al País Valencià o a les Illes, de tercer rengle electoral potser, però indubtablement significativa. Sobretot pel progrés que ha experimentat en només tres anys.

Fins ara el PP de Catalunya ha intentat compaginar sota la seva sigla des de l'espanyolisme més agressiu fins al catalanisme moderat, cambonià, que en diuen ells. Després de les eleccions de diumenge això pot canviar i decantar la balança cap a un dels dos cantons. En aquest país tenim dues experiències ben diferents de com pot ser un PP. A les Illes tenim el model Cristòfol Soler. És un model civilitzat, que no nega la seva espanyolitat però que alhora no és agressiu amb la llengua i la cultura pròpies. Fins i tot s'ha manifestat favorable a una certa normalització, si més no formalment. I al País Valencià tenim el model Eduardo Zaplana, profundament espanyolista, hostil al fet diferencial i negador de la normalitat cultural. El PP català s'havia decantat de la mà d'Aleix Vidal-Quadras cap al model valencià, crispat i agressiu. En els darrers mesos, però, amb l'operació Trias de Bes i la inclusió de noms com Trias Sagnier, s'ha fet un intent més o menys reeixit d'acostar-se a un model similar al de Soler. No per cap presa de consciència, que ningú no s'enganyi, sinó perquè deu resultar electoralment més rendible. Fins ara, des de Madrid, José M. Aznar ha avalat les dues opcions: ha mantingut Aleix Vidal-Quadras al capdavant del partit, però ha apadrinat l'operació batejada com a "gir catalanista".

El camí que trïi el PP de Catalunya en el futur depèn de Madrid, però depèn sobretot del resultat de les eleccions de diumenge. Del resultat del PP a tot l'estat, i del resultat de CiU a Catalunya. Si el PP no treu majoria absoluta i necessita el vot o, com a mínim, tenir bones relacions

Evolució del vot del PP al Principat

amb els nacionalistes catalans, el més probable és que el PP de Catalunya tingui un perfil semblant al que marca Soler. L'operació de Trias de Bes podria acabar imposant-se a la temptació vidalquadrista, i donar al partit un perfil moderat. Precisament s'ha comentat alguna vegada que el president del Govern Balear podria fer de mitjancer entre Pujol i Aznar en el cas que calgués descongelar relacions.

Però si el PP treu majoria absoluta, i sobretot, en el cas poc probable però no impossible que el PP superés CiU a Catalunya i se situés com a segona força a les eleccions generals, la temptació del model valencià pot guanyar molts punts. En aquesta hipòtesi, la línia de Vidal-Quadras quedaria molt reforçada, amb el perill que això representa no sols per al consens en matèries tan delicades com la normalització lingüística, sinó també per a la mateixa convivència.

Un PP d'aquestes característiques provocaria un tomb important en la política catalana. Primer perquè amb majoria absoluta a Madrid, poca cosa hi hauria a fer per intentar aixecar el sostre autonòmic. Per aquí, bloqueig. Però també perquè un Partit Popular de Catalunya crispat consolidaria el trencament del consens, faria impossible la seva recomposició, i actuaria de constant contrapès intern al progrés de l'autogovern.

Per això les de diumenge no són només unes eleccions espanyoles. No són solament un dilema entre González i Aznar. El seu resultat determinarà d'una manera molt precisa el clima i les possibilitats de futur de la política de casa nostra. I tot perquè Girona ha perdut la seva secular virginitat popular.